

Gölgeyim Sözsüz Yüreğinde

— asli-kaya · 02 Nisan 2009

(Gölgelerimizdi alınyazımıza esir düşen
Oysa ne çok sıyrılmak istemiştik yabani mevsimlerden...)

Öyle zor ki burada hayat
Ala boyanmış kırık sardunya saksısı
Kırıntılarında bir damla gözyaşı
Karışıyor çoğu kez gri sallantılara
Haram hüznüleri yazıyorum her dakika...
Kan ter soluyorum
Bazen büyük bir kurşun gelip değıyor boğazıma
Nefes son çığılıkta
Gözlerimi kapıyorum o an
Tek kare kalmış yüzün
Açık hava hafızamın galasında...
Gülümsüyorsun...
Canlanıyor direnişı umutlarımın
Gülümsüyorum...

(Gölgelerimizdi seslerimizi yarınsız bırakan
Oysa ne çok çıkarmak istemiştik maskelerimizi alnımızdan...)

Öyle katran ki burada yaşam
Harabe ömürlerin kalıntıları
Darağaçlarında yankılanıyor durmadan
Yasak mutlulukları soluyorum her dakika
Gürültülü kalmış gözlerim,
Kurumuş pınarlarında
Kirlenmiş birkaç mavinin peşine düşüyor
Yumruğum sımsıkı kalbimin üstünde
Tek satır kalmış sözlerin
Açık hava hafızamın indirimli matinesinde...
"Umarsız kalmaz insan..."
Kıpırdanıyor pıhtılanmış damarlarımda kan
Umuyorum...

(Gölgelerimizdi ufka bakıp göremeyen
Oysa ne çok gemiler gelip geçti yüreğimizden...)

Öyle çaresiz ki burada hasret
Buz gibi olmuş kahvenin yağlı yüzeyinde
Batırıyor vakitleri...
Hapis sevdaları özgür bırakıyorum o an
Açık hava hafızamın son suaresinde
Semaya dikiyorum gözlerimi
Fısıldıyorum;
Bir parça düş çal ömründen
Bir parça sen kat bana
Bileyim yeter ki bir an sevmiş sözsüz yüreğin
Suskun kalırım sonsuza...

06 Şubat 2009